PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Komisja Spraw Zagranicznych

WERSJA TYMCZASOWA
2006/2032(INI)

18.9.2006

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie zewnętrznych aspektów walki z terroryzmem
(2006/2032(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Luis Yañez-Barnuevo García

PR_INI

SPIS TREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 3

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie zewnętrznych aspektów walki z terroryzmem
(2006/2032(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy,

– uwzględniając tytuł V art. 6 i 7 traktatu o UE,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,

– uwzględniając Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.,

– uwzględniając trzynaście obecnie obowiązujących konwencji Narodów Zjednoczonych w zakresie zapobiegania i wykorzenienia terroryzmu międzynarodowego, rezolucje Rady Bezpieczeństwa 1368(2001), 1373(2001) i 1267(1999), rezolucję Zgromadzenia Ogólnego w sprawie globalnej strategii Narodów Zjednoczonych na rzecz walki z terroryzmem z załączonym do niej planem działań, z dnia 8 września 2006 r.

– uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa zatytułowaną „Bezpieczna Europa w lepszym świecie", przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r., a także przyjętą w tym samym dniu strategię Unii Europejskiej przeciwko rozpowszechnianiu broni masowego rażenia,

– uwzględniając wnioski ze szczytu Rady Europejskiej, który odbył się w Brukseli w dniach 25 i 26 marca 2004 r., a w szczególności deklarację Rady Europejskiej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie walki z terroryzmem, zawierającą klauzulę solidarności,

– uwzględniając zrewidowany plan działań – plan prac Unii Europejskiej dotyczący walki z terroryzmem, przyjęty przez Radę Europejską podczas posiedzenia, które odbyło się w dniach 17 i 18 czerwca 2004 r.,

– uwzględniając strategię Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem przyjętą przez Radę Europejską w dniach 14 i 15 grudnia 2005 r., a także strategię Unii Europejskiej w zakresie radykalizacji postaw i rekrutacji terrorystów, przyjętą przez Radę Europejską w tym samym dniu;

– uwzględniając wnioski z międzynarodowego szczytu na temat demokracji, terroryzmu i bezpieczeństwa, zorganizowanego w Madrycie w dniach 8-11 marca 2005 r.,

– uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 27 kwietnia 2006 r., zatytułowane „Zjednoczeni przeciwko terroryzmowi: zalecenia dotyczące światowej strategii walki z terroryzmem" (A/60/825),

– uwzględniając europejsko-śródziemnomorski kodeks postępowania w zakresie walki z terroryzmem, przyjęty na szczycie europejsko-śródziemnomorskim, który odbył się w

Barcelonie w dniach 27 i 28 listopada 2005 r.,

– uwzględniając deklaracje UE i Stanów Zjednoczonych w sprawie walki z terroryzmem oraz wzmocnienia wzajemnej współpracy w zakresie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia i walki z terroryzmem z dnia 26 czerwca 2004 r. i z dnia 20 czerwca 2005 r.,

– uwzględniając plan działań dotyczący ustanowienia wspólnej przestrzeni bezpieczeństwa zewnętrznego między Unią Europejska a Rosją, podpisane dnia 10 maja 2005 r. na XV szczycie UE – Rosja,

– uwzględniając wspólną deklarację UE i ASEAN w sprawie współpracy w zakresie walki z terroryzmem, podpisaną w dniu 27 stycznia 2003 r. na XIV konferencji ministerialnej UE – ASEAN,

– uwzględniając wspólną deklarację UE i Organizacji Jedności Afrykańskiej w sprawie terroryzmu z 2001 r.,

– uwzględniając rzymski statut Międzynarodowego Trybunału Karnego, przyjęty w dniu 17 lipca 1998 r. przez pełnomocną konferencję dyplomatyczną Organizacji Narodów Zjednoczonych,

– uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego skierowane do Rady Europejskiej i Rady w sprawie planu działań Unii Europejskiej w zakresie zwalczania terroryzmu, z dnia 7 czerwca 2005 r.[1],

– uwzględniając art. 45 regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0000/2006),

A. mając na uwadze, że terroryzm międzynarodowy stanowi obecnie jedno z największych zagrożeń dla bezpieczeństwa, pokoju, stabilności i wartości demokratycznych wspólnoty międzynarodowej, a w szczególności bezpośrednie zagrożenie dla obywateli europejskich, państw członkowskich UE, demokracji i państwa prawa, a zatem dla wartości leżących u podstaw Unii Europejskiej,

B. mając na uwadze, że walka z terroryzmem stanowi priorytet Unii Europejskiej oraz kluczowy element jej działań zewnętrznych, zgodnie z europejską strategią bezpieczeństwa,

C. mając na uwadze, że Unia Europejska dysponuje własną strategią walki z terroryzmem, która powinna wpisywać się w strategię wielostronną i opierać się na bezwarunkowym poszanowaniu praw człowieka oraz zasad państwa prawa, jako że terroryzm to bezpośredni atak właśnie na te prawa i zasady, a każde ich naruszenie przez rządy i siły demokratyczne stanowi de facto medialne i polityczne zwycięstwo terrorystów oraz tych, którzy ich wspierają,

[1] Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, str. 241.

D. mając na uwadze, że terror jest zawsze zbrodniczy i nieuzasadniony oraz że w żadnym wypadku nie może być wykorzystywany do osiągnięcia celów politycznych,

E. mając na uwadze, że skrajne ubóstwo, zbiorowa frustracja i wykluczenie społeczne to czynniki mogące sprzyjać powstawaniu grup terrorystycznych i zachęcać do ich wspierania,

F. mając na uwadze, że terroryzm znajduje idealny grunt w społeczeństwach charakteryzujących się znacznym stopniem rozdrobnienia, nierówności, dyskryminacji i zróżnicowania społecznego, etnicznego i politycznego,

G. mając na uwadze, że skuteczna walka z terroryzmem wymaga szczegółowej znajomości kontekstu społecznego, politycznego, gospodarczego i religijnego, w którym terroryzm się pojawia i który sprzyja sprawcom i zwolennikom aktów terrorystycznych,

H. mając na uwadze, że groźba terroryzmu nie ogranicza się do konkretnych stref geograficznych, że organizacje terrorystyczne znajdują się zarówno wewnątrz, jak i poza naszymi granicami i że niejednokrotnie już wykazały zdolność do dokonywania zamachów i aktów przemocy na wszystkich kontynentach i przeciwko kilku państwom jednocześnie,

I. mając na uwadze, że zarówno pojedyncze państwa członkowskie, jak i sama Unia Europejska i jej instytucje już stały się lub mogą się stać bezpośrednimi celami międzynarodowego terroryzmu,

J. mając na uwadze, że dotychczasowe smutne doświadczenia pokazują, iż żadne państwo członkowskie w pojedynkę nie może z powodzeniem stawić czoła zjawisku terroryzmu, że w związku z tym jest sprawą zasadniczą, aby Unia Europejska prowadziła z jednej strony wspólną politykę walki z terroryzmem, wykorzystującą wszystkie narzędzia i środki, jakimi dysponuje państwo prawa i sama Unia Europejska, a z drugiej strony zaangażowaną i skuteczną współpracę międzynarodową w zakresie walki z terroryzmem międzynarodowym,

K. mając na uwadze, że światowy wymiar terroryzmu wymaga także światowej reakcji, zdolnej stawić czoła temu zjawisku we wszystkich jego aspektach, zarówno odnoszących się do bezpieczeństwa, jak i politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych,

L. mając na uwadze, że sprawozdania służb wywiadowczych sporządzane przed zamachami w Nowym Jorku i w Madrycie pozwalały na przewidzenie zbliżającego się zagrożenia, ale nie zostały prawidłowo zinterpretowane w ramach walki z terroryzmem,

M. mając na uwadze, że aby działania Unii w zakresie walki z terroryzmem były skuteczne, niezbędne jest osiągnięcie lepszej koordynacji oraz poprawienie wymiany informacji między państwami członkowskimi i instytucjami Unii,

N. mając na uwadze, że w ramach walki z terroryzmem międzynarodowym Unia powinna prowadzić proaktywną politykę zapobiegania, a nie tylko reagowania,

O. mając na uwadze, że aby walka z terroryzmem międzynarodowym była skuteczna, musi

się opierać na rzeczywistym przekonaniu i głębokiej determinacji Unii i państw członkowskich, a także na świadomej i dobrze poinformowanej opinii publicznej,

P. mając na uwadze, że demonizowanie danej kultury, cywilizacji lub religii w imię walki z terroryzmem stanowi błąd i przynosi skutki odwrotne od oczekiwanych,

Podstawowe zasady walki z terroryzmem międzynarodowym w stosunkach zewnętrznych

1. popiera bez zastrzeżeń cel strategiczny, jakim jest zwalczanie terroryzmu w sposób globalny przy ścisłym poszanowaniu praw człowieka, zmierzające do zwiększenia bezpieczeństwa Unii Europejskiej, aby jej obywatele mogli korzystać z rzeczywistej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; podziela stanowisko Rady, zgodnie z którym – nie umniejszając znaczenia innych form terroryzmu – najpoważniejsze zagrożenie dla Europy stanowią obecnie radykalne grupy przestępcze głoszące obronę islamu, a przede wszystkim grupa Al Kaida;

2. podkreśla, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny oprzeć globalną strategię walki z terrorem na podstawowych zasadach, kierujących również działaniami Organizacji Narodów Zjednoczonych, na konstruktywnym i poważnym dialogu między cywilizacjami, uwzględniającym poszczególne punkty widzenia i obawy, oraz na bezwzględnym poszanowaniu przepisów międzynarodowych;

3. podkreśla pilną potrzebę poprawnego i wyczerpującego zastosowania w praktyce wszystkich środków politycznych przyjętych na najwyższym politycznym szczeblu w strategii Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem, w planie działań oraz w strategii walki z radykalizacją postaw i rekrutacją terrorystów, tak aby ambitne mechanizmy i propozycje zawarte w tych dokumentach przełożyły się jak najszybciej na konkretne i skuteczne środki walki z terroryzmem w miejscach jego występowania;

4. z zadowoleniem odnotowuje niedawne przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ strategii walki z terroryzmem wraz z załączonym do niej planem działań; wyraża zaniepokojenie opóźnieniem w przyjmowaniu światowej konwencji przeciwko terroryzmowi międzynarodowemu; zachęca instytucje Unii oraz poszczególne państwa członkowskie do dalszej niezmożonej pracy na rzecz osiągnięcia konsensusu międzynarodowego, który umożliwi przyjęcie światowej konwencji oraz wprowadzenie środków zawartych we wspomnianej strategii i w planie działań;

5. wyraża ubolewanie, że pomimo oczywistości zagrożenia terrorystycznego niektóre państwa członkowskie jeszcze nie podpisały i/lub nie ratyfikowały wszystkich trzynastu konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie walki z terroryzmem; przypomina, że do chwili obecnej tylko dwa państwa ratyfikowały wszystkie trzynaście konwencji, a 78 innych ratyfikowało lub przystąpiło już do dwunastu spośród nich; uważa za szczególnie niepokojący fakt, że 33 inne państwa ratyfikowały nie więcej niż sześć spośród wspomnianych konwencji międzynarodowych;

6. nalega, aby państwa członkowskie Unii Europejskiej przyjęły ustawodawstwo krajowe konieczne do skutecznego wprowadzenia w życie wspomnianych konwencji;

7. podkreśla, że zewnętrzne działania Unii w zakresie walki z terroryzmem

międzynarodowym powinny koncentrować się przede wszystkim na zniechęcaniu grup radykalnych lub ekstremistycznych do sięgania po metody terrorystyczne i do popierania ich jako środka do osiągnięcia swoich celów; jest zdania, że cele dotyczące zapobiegania wyznaczone przez strategię Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem są zasadniczo zgodne z tą wytyczną;

8. ponownie podkreśla konieczność wysyłania jasnego sygnału, że terroryzmu nie można zaakceptować w żadnych okolicznościach i w żadnej kulturze, oraz eliminowania wszelkich czynników, które mogą być wykorzystane przez terrorystów, takich jak dehumanizacja ofiar, wybuchające i przedłużające się gwałtowne konflikty, złe rządy, naruszanie praw obywatelskich i łamanie praw człowieka, dyskryminacja z przyczyn religijnych i etnicznych, wykluczenie polityczne oraz marginalizacja społeczno-gospodarcza;

9. uważa również za sprawę zasadniczą, aby celem działań zewnętrznych Unii w zakresie walki z terroryzmem międzynarodowym było ponadto utrudnianie terrorystom dostępu do środków umożliwiających im dokonywanie zamachów, poprzez pozbawienie ich możliwości podróżowania, korzystania ze środków komunikacji i prowadzenia działalności prozelitycznej, wykorzystywania Internetu do swoich celów, otrzymywania wsparcia finansowego, dostępu do broni, zarówno konwencjonalnej, jak i jądrowej, biologicznej, chemicznej i radiologicznej, oraz łatwego osiągania swoich celów i pożądanych efektów;

10. uważa w związku z tym, że środki dotyczące ochrony zawarte w strategii Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem idą we wspomnianym kierunku, ale że ich rzeczywista skuteczność jest niezwykle zróżnicowana; uważa ponadto, że istnieje wiele innych możliwości w zakresie działań zewnętrznych Unii;

11. zaleca stanowcze korzystanie ze wszelkich narzędzi, jakimi dysponuje Unia w działaniach zewnętrznych, aby odwieść państwa wspierające grupy terrorystyczne od udzielania takiego wsparcia oraz od organizowania, finansowania, zachęcania i popierania działalności terrorystycznej za pomocą wszelkich innych środków, w razie potrzeby poprzez stosowanie sankcji oraz środków przymusowych;

12. popiera bez zastrzeżeń rozwijanie zdolności państw do zapobiegania terroryzmowi poprzez wspieranie państwa prawa, poszanowanie praw człowieka oraz ustanowienie skutecznych systemów sądownictwa karnego, a także poprzez wspieranie edukacji wysokiej jakości, tolerancji religijnej i kulturowej oraz dialogu integracyjnego z osobami głoszącymi radykalne poglądy mogące zachęcać do działań niedemokratycznych, a nie poprzez represje, prześladowanie i demonizowanie;

13. jest zdania, że rozwijanie zdolności zapobiegania wymaga także, aby państwa sprzeciwiały się finansowaniu terroryzmu, dbały o bezpieczeństwo transportu, korzystały z możliwości zwalczania terroryzmu oferowanych przez Internet, wzmacniały ochronę potencjalnych celów terrorystów oraz zwiększały zdolność reakcji na zamachy, a także zdolność państw do zapobiegania nabywaniu przez terrorystów materiałów jądrowych, biologicznych, chemicznych i radiologicznych;

14. podkreśla, że w walce z terroryzmem należy chronić prawa człowieka i podstawowe

wolności poprzez dostępne instrumenty międzynarodowe, pamiętając, że prawa człowieka nie tylko należą do zasadniczych wartości naszej kultury i są elementem właściwym dla naszych działań zewnętrznych, ale że ich osłabienie stanowi de facto wyraźną przeszkodę w walce z terroryzmem oraz oczywiste zwycięstwo terrorystów;

15. uważa za kwestię fundamentalną dysponowanie w walce z terroryzmem wystarczającymi zasobami ludzkimi i budżetowymi; popiera poszczególne wnioski Komisji w tym względzie; proponuje, aby w ramach operacji WPZiB dotyczących walki z terroryzmem wspólne koszty pokrywano z budżetu Unii Europejskiej; popiera utworzenie międzynarodowego funduszu wspierającego finansowo państwa dysponujące bardziej ograniczonymi zasobami, aby mogły one skutecznie spełniać swoje zobowiązania w walce z terroryzmem;

Środki dostępne na działania zewnętrzne Unii na rzecz walki z terroryzmem

16. podkreśla, że w ramach działań zewnętrznych na rzecz walki z terroryzmem Unia Europejska dysponuje wieloma środkami reakcji; podkreśla także konieczność uzgodnienia i spójnego wykorzystywania narzędzi politycznych dotyczących zapobiegania i zwalczania, współpracy policyjnej i sądowej, wywiadu i informacji, a także wszelkich innych rodzajów reakcji, których wymaga i które wspiera Organizacja Narodów Zjednoczonych jako elementy strategii wielostronnej;

17. powtarza zatem propozycję wzmocnienia spójności i skuteczności polityki antyterrorystycznej Unii w stosunkach z państwami trzecimi, poprzez następujące środki:

   a) wzmocnienie dialogu politycznego w tej kwestii, w szczególności z państwami, z którymi Unia i/lub państwa członkowskie zawarły lub właśnie negocjują porozumienia o stowarzyszeniu lub współpracy;

   b) wsparcie polityczne i handlowe oraz wsparcie rozwoju umiarkowanych państw islamskich;

   c) wzmocnienie dialogu politycznego w zakresie walki z terrorem z ważnymi partnerami Unii (Stany Zjednoczone, Izrael, Japonia, Australia, Kanada, Rosja itd.), we wszystkich przypadkach bez szkody dla poziomu ochrony praw człowieka;

   d) wspieranie międzynarodowego konsensusu zmierzającego do przyjęcia światowej konwencji dotyczącej terroryzmu międzynarodowego oraz do rozwoju strategii na rzecz walki z terroryzmem przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne,

   e) nałożenie na wszystkie państwa trzecie, z którymi Unia utrzymuje stosunki, zobowiązania do podpisania i ratyfikowania trzynastu konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie walki z terroryzmem,

   f) ścisłe stosowanie klauzuli dotyczącej walki z terroryzmem zawartej w porozumieniach z państwami trzecimi, bez wprowadzania jakichkolwiek zmian osłabiających jej znaczenie,

   g) ustanowienie międzyinstytucjonalnego kodeksu postępowania dotyczącego

stosunków zewnętrznych Unii, zaproponowanego przez Parlament Europejski w 2002 r.,

h) wzmocnienie współpracy z najważniejszymi organizacjami międzynarodowymi oraz regionalnymi zajmującymi się utrzymaniem pokoju i bezpieczeństwa światowego, jak ONZ (w szczególności Rada Bezpieczeństwa i Komitet Antyterrorystyczny), OBWE, Rada Europy oraz NATO,

i) propagowanie i ścisłe stosowanie rezolucji 1540(2004) Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu zapobiegania nabywaniu broni jądrowej, chemicznej i biologicznej przez podmioty niepaństwowe oraz państwa niebędące stronami traktatu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej,

j) intensyfikacja wymiany informacji i współpracy między służbami bezpieczeństwa i służbami wywiadowczymi, a także między organami ścigania, sądowymi i celnymi państw członkowskich, w tym Europolem, Interpolem i Eurojustem;

18. zwraca się do Komisji i Rady, aby w stosunkach zewnętrznych podkreślały konieczność powszechnego uznania przez wszystkie państwa trzecie wiążącego orzecznictwa Międzynarodowego Trybunału Karnego, a także uznania, że terroryzm stanowi zbrodnię wobec ludzkości, która w stosownych przypadkach powinna być sądzona przez Międzynarodowy Trybunał Karny;

19. jest zdania, że należy wspierać zwiększanie stabilności poza Unią, z wykorzystaniem wszelkich narzędzi i środków dostępnych w zakresie działań zewnętrznych, obejmujących:

a) nowy instrument dotyczący stabilności, który powinien dostarczyć nowej podstawy prawnej dla długoterminowej pomocy w zakresie walki z terroryzmem, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, walki z przestępczością zorganizowaną, rozbrojenia konwencjonalnego czy bezpieczeństwa ludzi,

b) do chwili wejścia w życie tego instrumentu wsparcie strategii pomocowej opracowanej przez Komisję Europejską w celu wspomagania państw trzecich w stawianiu czoła zagrożeniu terrorystycznemu oraz wprowadzanej w ramach takich programów, jak CARDS, TACIS, MEDA, itd.,

c) rozszerzenie tej strategii na wszystkie dziedziny działań zewnętrznych Unii, a także na wszystkie ważne programy pomocy na rzecz rozwoju, z wyjątkiem pomocy humanitarnej, która z natury jest bezwarunkowa,

d) wzmocnione stosowanie mechanizmu szybkiego reagowania cywilnego i militarnego,

e) utworzenie europejskiego biura pomocy ofiarom terroryzmu, służącego za punkt odniesienia oraz punkt kontaktowy dla wszystkich obywateli europejskich, których prawa podstawowe zostały naruszone w związku z zagrożeniem terrorystycznym ciążącym na Europie oraz na reszcie świata,

f) utworzenie podobnego biura w kontekście nowej strategii antyterrorystycznej ONZ, niosącego pomoc wszystkim ofiarom terroryzmu, niezależnie od obywatelstwa;

20. zwraca się do Komisji o przedstawienie w jak najkrótszym terminie komunikatu dotyczącego istniejących mechanizmów i programów pomocowych mających na celu zmniejszanie i zwalczanie zagrożeń dla bezpieczeństwa, wobec których stoi Unia Europejska oraz jej obywatele, obejmującego zwłaszcza wnioski i zalecenia zmierzające do poprawy skuteczności i spójności programów pomocowych Unii;

21. zaleca pragmatyczne korzystanie z możliwości oferowanych przez Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy, poprzez wcześniejsze wprowadzanie następujących środków:

a) wspólne opracowanie planów na wypadek nagłych okoliczności, aby wdrożyć klauzulę solidarności i wzajemnej pomocy w celu zapobiegania zagrożeniom lub zamachom terrorystycznym, zgodnie z art. I-43 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy,

b) w razie konieczności organizacja specjalnych operacji policyjnych i/lub wojskowych w ramach WPZiB, jako elementu reakcji Unii na terroryzm,

c) dostosowanie do nowych zadań stałej współpracy strukturalnej oraz „jednostek bojowych" przewidzianych w protokole 23,

d) ustanowienie jasnych kryteriów użycia siły, uwzględniających zalecenia sekretarza generalnego ONZ zawarte w sprawozdaniu z dnia 21 marca 2005 r. oraz istotną rolę Rady Bezpieczeństwa ONZ w zakresie wypracowywania, utrzymywania i przywracania bezpieczeństwa zbiorowego;

Parlamentarna kontrola walki z terroryzmem międzynarodowym prowadzonej przez instytucje Unii

22. podkreśla zasadnicze znaczenie zapobiegania dla walki z terroryzmem międzynarodowym oraz konieczność dzielenia się w czasie rzeczywistym z pozostałymi państwami członkowskimi i instytucjami Unii wszelkimi informacjami uzyskanymi z wiarygodnych i skutecznych systemów informacyjnych, a także rzetelnymi i profesjonalnymi analizami sprawozdań przygotowanych przez poszczególne służby policyjne i wywiadowcze;

23. zwraca się do Rady, aby dokonała przeglądu oraz uaktualniła porozumienie międzyinstytucjonalne zawarte między Parlamentem Europejskim a Radą w dniu 2 listopada 2003 r., dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do newralgicznych informacji z zakresu polityki bezpieczeństwa i obrony[1], aby udoskonalić obecny proces przekazywania informacji kwalifikowanych oraz zapewnić przekazywanie Parlamentowi Europejskiemu wszelkich dostępnych informacji dotyczących walki z terroryzmem międzynarodowym, pamiętając, że w żadnym przypadku nie można odmówić Parlamentowi Europejskiemu przekazania informacji, które na szczeblu krajowym zostały przekazane lub powinny być przekazane parlamentowi krajowemu przez rząd

[1] Dz.U. C 298, z 30.11.2002, str. 1.

danego państwa członkowskiego lub organizacje międzynarodowe, do których należy;

24. zwraca się do Rady, aby w corocznym sprawozdaniu w sprawie WPZiB nie ograniczała się do opisywania działań Unii w zakresie walki z terroryzmem, ale aby na podstawie art. 21 traktatu o UE rzeczywiście konsultowała się z Parlamentem Europejskim w sprawie zasadniczych aspektów i podstawowych możliwości tej walki, stanowiącej priorytet europejskiej strategii bezpieczeństwa, działań zewnętrznych Unii oraz WPZiB jako całości; uważa, że Parlament Europejski powinien być informowany i pytany o stanowisko w przypadku masowego ataku terrorystycznego, w razie potrzeby za pośrednictwem specjalnego komitetu przewidzianego w ww. porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 20 listopada 2002 r.;

25. jest zdania, że dialog polityczny wysokiego szczebla w sprawie walki z terroryzmem, który odbywa się co pół roku między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, to dobry przykład istniejących możliwości niezbędnej współpracy międzyinstytucjonalnej na rzecz walki z terroryzmem; proponuje, by posiedzenia te odbywały się co najmniej raz na kwartał i aby do delegacji Parlamentu Europejskiego włączono również przewodniczących stałych komisji zajmujących się trzema głównymi dziedzinami działań zewnętrznych (sprawy zagraniczne, handel międzynarodowy oraz współpraca na rzecz rozwoju);

26. wnioskuje, aby sprawozdania opracowywane dla Rady Unii przez Wspólne Centrum Sytuacyjne (SitCen) były regularnie przekazywane także Parlamentowi Europejskiemu, w razie potrzeby zgodnie z zasadami przewidzianymi we wspomnianym porozumieniu międzyinstytucjonalnym;

27. uważa za kwestię fundamentalną ścisłe włączenie Parlamentu Europejskiego w stosowanie mechanizmu wykonania klauzuli solidarności przewidzianej w art. III-329 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, również w przypadkach, gdy podjęte decyzje mają wpływ na WPZiB;

28. zwraca się do Komisji i europejskiego koordynatora ds. walki z terroryzmem o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu rocznego sprawozdania w sprawie postępów działań w tym zakresie oraz o uwzględnienie uwag i zaleceń formułowanych w tym względzie przez Parlament Europejski;

29. ponownie zwraca się do Rady o informowanie Parlamentu o regularnym uaktualnianiu wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie stosowania szczególnych środków walki z terroryzmem[1] (lista grup i organizacji terrorystycznych) oraz o zmianach wprowadzonych w nim od 2001 r.;

30. zobowiązuje się do nawiązania ściślejszego dialogu z parlamentami krajowymi na temat walki z terroryzmem międzynarodowym w celu zapewnienia wspólnej kontroli parlamentarnej nad działaniami poszczególnych służb bezpieczeństwa i wywiadowczych, ponieważ do Parlamentu Europejskiego jako przedstawiciela obywateli Unii Europejskiej należy sprawowanie publicznej i przejrzystej kontroli nad środkami przyjętymi przez Unię w zakresie walki z terroryzmem, w tym nad działaniami koordynatora

[1] Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 93.

europejskiego oraz poszczególnych organów realizujących wspomniane zadania;

31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie oraz Komisji, jak również rządom i parlamentom państw członkowskich, Radzie Europy, Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej wyspecjalizowanym agencjom.